

kaldt, selv om også andre grupper, f.eks. hospitalslaboranterne, indgår i den.

Regeringen og de borgerlige har oven i købet uden skygge af argumentation for, at det skulle være nødvendigt ud fra et eller andet hensyn, tilsidesat de demokratiske spilleregler, som er fastsat i forretningsordenen. Det må være for at sikre den dårligst tænkelige mulighed for folkelig påvirkning af processen.

Ingen hospitalslaboranter skal have mulighed for at forklare lovgiverne konsekvenserne af indgrebet set med deres øjne. Ingen patientgrupper skal have mulighed for at fortælle lovgiverne, at de støtter sygeplejerskernes krav, fordi det vil give den bedste patientpleje. Ingen hospitalsledelse vil få mulighed for at påvise, at systemet vil bryde sammen, hvis man på grund af indgrebet mister sygeplejerskernes velvilje og fleksibilitet ved tilrettelæggelse af nødberedskab og i det hele taget ved arbejdsgangen på hospitalet med eller uden konflikt. Indgrebet er noget andet og mere end en tvangsmæssig forlængelse af en overenskomst. Det, der her er tale om, er et frontalangreb på selve strejkeretten.

Forløbet har ellers været helt efter bogen: Et forslag til en overenskomst er blevet nedstemt, strejkevarslet er afsendt, lockoutvarslet er afsendt, konflikten er iværksat.

Da det er et område, hvor menneskeliv kan komme i fare, har de konfliktende loyalt udarbejdet nødberedskaber, der sikrer, at en sådan situation ikke opstår.

Men her viser de første problemer sig: Et nødberedskab, der kompenserer for de varslede lockouter, lader sig ikke etablere. Det lader sig end ikke etablere under normale omstændigheder, så stor er underbemandingen i det daglige, og så dårligt er hospitalsmyndighedernes kendskab til de faktisk vilkår på hospitalerne.

Der er derfor ikke noget overraskende i, at sygeplejerskerne nu har fået nok – og fået nok så eftertrykkeligt, at de har valgt at nægte at arbejde på de givne vilkår: Det er det eneste magtmiddel, de som lønarbejdere har.

Når regeringen og de borgerlige vælger at iværksætte dette indgreb, er det angiveligt, fordi de ikke vil give ved dørene. De vil ikke risikere, at andre skulle få den idé, at det kan betale sig for en offentligt ansat at strejke. De synes at have den forestilling, at iværksættelse af en strejke er noget, man bare gør, men dér tager de fundamentalt fejl. Når offentligt ansatte og specielt sygeplejersker, der har en faglig tradition for altid at være til rådighed, går i strejke, er det,

fordi elastikken ganske enkelt ikke kan strækkes længere.

Det, som er strejkens genstand, er reelt den offentlige mening, og her ligger den egentlige grund til indgrebet. Den offentlige mening er på sygeplejerskernes side. Er der nogen, der kan komme i tanker om en lønkonflikt – noget, der ellers altid bliver betragtet som lidt af et egotrip – der har haft så stor en opbakning?

Selv Amtsrådsforeningen er blød i knæene. Almindelige mennesker mener faktisk, at sygeplejerskerne får for lidt for deres arbejde, og at deres arbejdsforhold er for dårlige, og det, der reelt gør udslaget, er, at sygeplejerskerne har udsigt til at vinde strejken.

I den situation griber regeringen og de borgerlige ind. Socialdemokratiet går i spidsen for et frontalangreb på selve strejkeretten, men det sidste ord er ikke sagt i denne sag. Konsekvenserne af indgrebet er nemlig også, at man mister sygeplejerskernes samarbejdsvilje. Vi vil i den kommende tid blive vidner til, at sygeplejersker siger deres job op, arbejder efter reglerne, fastholder de få rettigheder, de har efter almindelige love, såsom 11-timers-reglen og lignende.

Hvorfor skulle de ikke det? Selv under konflikten har de vist maksimal ansvarlighed, og det viser regeringen at den ikke værdsætter. De mennesker, der på det grundlag skrider fra jobbet på den ene eller den anden måde, er tabt for hospitalerne i lang tid fremover, også selv om udvalgsarbejdet skulle udløse nogle håndrører om et par måneder.

Man kan kun opfordre til, at andre grupper af ansatte viser solidaritet med sygeplejerskerne. Det er også den almindelige strejkeret, de forsvarer, og det er den, regeringen og de borgerlige i dag sætter ud af kraft.

Peter Duetoft (CD):

Nogle af os blev for en 14 dages tid siden spurgt af medierne, om der ville komme et indgreb, og nogle af os svarede noget, der ligner det, der foreligger i dag; ikke fordi vi var specielt forudseende, men fordi enhver burde kunne forudse, at en strejke på dette område naturligvis ville ende dér, hvor vi er i dag.

Det er der ikke så meget hokusfokus i, og derfor vil jeg gerne starte med at rose regeringen. Jeg mener faktisk, at regeringen har gjort det eneste rigtige. Jeg mener, at regeringen har vist den ansvarlighed, der skal til, på den måde, at på et tidspunkt, hvor man kan forudse problemer omkring hjemmeplejen, omkring forun-